

Aplūkojamie federālo zemju pabalsti, pamatojoties uz likumā aprakstītiem nosacījumiem, tiekot piešķirti, nepārbaudot personiskās vajadzības. Tie kompensējoši papildus izdevumus, kas saistīti ar invaliditāti, un to mērķis esot uzlabot personu, kurām ir invaliditāte, veselības stāvokli un dzīves apstākļus. Tādējādi to mērķis būtībā esot papildināt veselības apdrošināšanas maksājumus. Turklāt apstāklis, ka aprūpes nauda, kas tika piešķirta atbilstoši federācijas tiesību normām, tiekot ieskaitīta federālo zemju pabalstos neredzīgajiem un personām ar invaliditāti, pierādot, ka abi pabalsti esot vērsti uz to pašu risku — proti, papildu izdevumu slimības dēļ risku — segšanu un ka nav runa par “papildus, aizstājēju vai papildinošu aizsardzību pret riskiem”.

Turklāt noteikta pabalsta klasifikācijai dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā neesot ietekmes uz to, vai šis pabalsts ir jāuzskata par sociālā nodrošinājuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 izpratnē.

Turklāt šeit izskaidrotie federālās zemes likumi no materiālā viedokļa neesot papildus, tikai reģionāli piemērojama priekšrocība. Drīzāk šis pabalsts ietilpstot nodrošināšanas pret papildu izdevumiem slimības gadījumā sistēmā, kas ir ieviesta visā dalībvalstī Vācijā un savstarpējas ieskaitīšanas ceļā cieši saistīta ar federācijas tiesībām.

No tā izriet, ka attiecīgie federālo zemju pabalsti esot jāklasificē par slimības pabalstiem un nevis par speciālajiem pabalstiem. Līdz ar to šo pabalstu iekļaušana Regulas (EEK) Nr. 1408/71 II pielikuma III daļā neesot likumīga un tiem esot jāpiemēro šī regula.

Arī Vācijas tiesību normās paredzētais dzīvesvietas nosacījums pārkāpj Regulas (EEK) Nr. 1612/68 prasības, jo tas liedz robežu šķērsotājiem un viņu ģimenes locekļiem saņemt šo pabalstu.

Tiesa esot skaidri apstiprinājusi, ka dalībvalsts nevar padarīt sociālas priekšrocības piešķiršanu atkarīgu no tā, ka tās saņēmējs dzīvo šajā valstī. Šis Tiesas secinājums attiecoties uz sociālām priekšrocībām Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punkta izpratnē.

Jēdziens “sociālās priekšrocības” esot ļoti plašs: tas aptverot ne tikai priekšrocības, kas ir saistītas ar darba līgumu, bet arī visas priekšrocības, ko dalībvalsts piešķir saviem pilsoņiem un līdz ar to arī darba ņēmējiem. Pēc Komisijas uzskata, apstāklis, ka attiecīgo pabalstu piešķiršana nav atkarīga ne no nodarbinātības, ne arī no attiecīgās personas un viņas ģimenes finanšu līdzekļiem, un tādējādi tiek piešķirti, pamatojoties tikai uz dzīvesvietu attiecīgajā federālajā zemē, neattaisno seku, kas no tā rodas

darba ņēmējiem, kas strādā Vācijā un dzīvo citā dalībvalstī, neievērošanu. Līdz ar to neesot pietiekama pamata, lai šos pabalstus neuzskatītu par sociālām priekšrocībām Regulas Nr. 1612/68 izpratnē.

Tātad Vācijā strādājošiem robežu šķērsotājiem un viņu ģimenes locekļiem esot jābūt tiesībām saņemt pabalstus, kas saskaņā ar federālās zemes tiesību normām tiek piešķirti personām ar invaliditāti un neredzīgajiem arī tad, ja viņi nedzīvo šajā dalībvalstī. Nosacījums, ka viņu dzīvesvietai vai parastās uzturēšanās vietai ir jābūt šajā federālajā zemē, esot pretējs Regulai Nr. 1612/68.

⁽¹⁾ OV L 257, 2. lpp.

⁽²⁾ OV L 149, 2. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 30. aprīlī iesniedza Højesteret (Dānija) — *Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S/Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme B.V. un Merck Sharp & Dohme*

(Lieta C-207/10)

(2010/C 179/38)

Tiesvedības valoda — dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Lietas dalībnieki pamata procesā

Apelācijas sūdzību iesniedzēji: Paranova Danmark A/S un Paranova Pack A/S

Atbildētāji: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme un Merck Sharp & Dohme BV

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīvas 89/104/EEK ⁽¹⁾, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 7. panta 2. punkts un ar to saistītā judikatūra, it īpaši Tiesas spriedumi lietā 102/77 *Hoffmann-La Roche/Centrafarm* ⁽²⁾, lietā 1/81 *Pfizer/Eurim-Pharm* ⁽³⁾ un

apvienotajās lietās C-427/93, C-429/93 un C-436/93 *Bristol-Myers Squibb e.a./Paranova* ⁽⁴⁾, ir interpretējami tādējādi, ka preču zīmes īpašnieks var paļauties uz šiem noteikumiem, lai novērstu to, ka paralēlā importētāja tirdzniecības uzņēmums, kas ir zāļu tirdzniecības atļaujas turētājs dalībvalstī, pārdod šo produktu ar norādi, ka produktu ir pārsaiņojis tirdzniecības uzņēmums, kaut gan tirdzniecības uzņēmums fizisko pārsaiņošanu ir licis veikt citam uzņēmumam — pārsaiņošanas uzņēmumam —, kuram tirdzniecības uzņēmums sniedz norādījumus par produkta iepirkšanu un pārsaiņošanu, par produkta iesaiņojuma dizainu un citus norādījumus saistībā ar produktu, un kuram ir pārsaiņošanas atļauja un kurš pārsaiņošanas gaitā uz jaunā iesaiņojuma no jauna attēlo preču zīmi?

- 2) Vai, atbildot uz i) punktā uzdoto jautājumu, nozīme ir tam, ka var izdarīt pieņēmumu, ka patērētājs vai galīgais lietotājs netiek maldināts attiecībā uz produkta izcelsmi un netiks vedināts domāt, ka preču zīmes īpašnieks ir atbildīgs par pārsaiņošanu, jo paralēlais importētājs uz iesaiņojuma ir norādījis ražotāja nosaukumu kopā ar norādi, kā aprakstīts iepriekš, par uzņēmumu, kas ir atbildīgs par pārsaiņošanu?
- 3) Vai, atbildot uz i) punktā iekļauto jautājumu, nozīme ir tikai riskam, ka patērētājs vai galīgais lietotājs varētu tikt maldināts un mudināts pieņemt, ka preču zīmes īpašnieks ir atbildīgs par pārsaiņošanu, vai nozīme ir arī citiem apsvērumiem saistībā ar preču zīmes īpašnieku, piemēram, tam, ka a) uzņēmums, kas faktiski veic iepirkšanu un pārsaiņošanu un no jauna piestiprina preču zīmes īpašnieka preču zīmi uz produkta iesaiņojuma, šādā veidā potenciāli no savas puses pārkāpj preču zīmes īpašnieka preču zīmes tiesības, un ka tas var tā būt, ņemot vērā faktorus, kuru dēļ uzņēmums, kas fiziski veicis pārsaiņošanu, ir atbildīgs, ka b) iesaiņojums ietekmē produkta sākotnējo stāvokli vai ka c) iesaiņotā produkta noformējums ir tāds, ka var uzskatīt, ka tas kaitē preču zīmei vai tās īpašnieka reputācijai?
- 4) Ja, atbildot uz iii) punktā uzdoto jautājumu, Tiesa atzīst, ka ir būtiski ņemt vērā arī to, ka pārsaiņošanas uzņēmums potenciāli no savas puses pārkāpj preču zīmes īpašnieka preču zīmes tiesības, Tiesai ir jānorāda, vai šajā atbildē nozīme ir tam, ka paralēlā importētāja tirdzniecības uzņēmums un pārsaiņošanas uzņēmums saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kopīgi un atsevišķi atbildīgi par preču zīmes īpašnieka preču zīmes tiesību pārkāpumu?
- 5) Vai, atbildot uz i) punktā uzdoto jautājumu, nozīme ir tam, ka paralēlais importētājs, kam ir tirdzniecības atļauja un kas sevi ir norādījis kā atbildīgo uzņēmumu par pārsaiņošanu, preču zīmes īpašnieka paziņošanas laikā pirms paredzētās pārsaiņoto zāļu pārdošanas, pieder vienai un tai pašai grupai kā uzņēmums, kas veica pārsaiņošanu (māsas uzņēmums)?

- 6) Vai, atbildot uz i) punktā uzdoto jautājumu, nozīme ir tam, ka pārsaiņošanas uzņēmums zāļu lietošanas instrukcijā ir norādīts kā ražotājs?

⁽¹⁾ OV L 40, 11.02.1989.

⁽²⁾ *Recueil*, 1139. lpp.

⁽³⁾ *Recueil*, 2913. lpp.

⁽⁴⁾ *Recueil*, I-3457. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 30. aprīlī — Eiropas Komisija/ Portugāles Republika

(Lieta C-208/10)

(2010/C 179/39)

Tiesvedības valoda — portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — A. Nijenhuis un M. Teles Romão)

Atbildētāja: Portugāles Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 5. septembra Direktīvas 2007/44/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 92/49/EEK un Direktīvas 2002/83/EK, 2004/39/EK, 2005/68/EK un 2006/48/EK attiecībā uz procedūras noteikumiem un vērtēšanas kritērijiem, kas piemērojami, veicot piesardzīgu novērtējumu par līdzdalības iegūšanu un palielināšanu finanšu nozarē ⁽¹⁾, prasības, vai katrā ziņā nedarot tos zināmus Komisijai, Portugāles Republika nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;

— piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš direktīvas transponēšanai beidzās 2009. gada 20. martā.

⁽¹⁾ OV L 247, 1. lpp.